

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.244/2022/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a Majoros Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Majoros Éva Gabriella ügyvéd) által képviselt 'I. rendű felperes neve' (cím, tartózkodási hely: cím) I. rendű és a személyesen eljáró 'II. rendű felperes neve' (cím) II. rendű felperesnek – a dr. Főgel Norbert ügyvéd (cím) által képviselt 'alperes neve' (cím) alperes ellen alaptalan gazdagodás megfizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 12.P.20.498/2021/47. számú ítélete ellen az I. rendű felperes által 48. sorszám és a II. rendű felperes által 49. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek az általános forgalmi adót is tartalmazó 635 000 (hatszázharmincötezer) forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 2 500 000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperesek és a perben nem álló M. I. 2014 februárjában abban állapodtak meg, hogy aszfaltozási tevékenységet végző közös üzleti vállalkozást indítanak. Az I. rendű felperesnek már voltak ilyen üzleti tevékenységi körben tapasztalatai, míg M. I. az üzem beindításához szükséges pénzzel rendelkezett, a II. rendű felperes pedig a cégalapítással kapcsolatos ügyvédi munka elvégzését vállalta.

[2] Az alperes a cégnyilvántartásba bejegyzéssel 2014 február 25. napján akként jött létre, hogy tagjai nem a felperesek vagy M. I. lettek, hanem a II. rendű felperes házastársa, Hné J. M. és az I. rendű felperes élettársa, F. M. egyenként 25-25 %-os részesedéssel, továbbá M. I. élettársa, S. A. 50 %-os részesedéssel. Az alperes ügyvezetését önálló aláírási joggal F. M. és S. A. látta el, ám a cég irányítását ténylegesen a felperesek és M. I. végezték, a társaság működésével kapcsolatos jelentős döntéseket ők hozták meg.

[3] A felperesek és M. I. a társaság megalapításakor azt határozták el, hogy az I. rendű felperes a működéshez szükséges gépek beszerzésén túl közreműködik a cég működtetésében is oly módon, hogy segédkezik az alkalmazottak kiválasztásában, a vevőkör kialakításában és általában az eredményes működtetésben. Ezért a tevékenységéért külön ellenszolgáltatásban nem állapodtak meg, mert azt tervezték, hogy a cég nyereségesen fog működni és az így termelt hasznon fognak a tényleges tagok tulajdoni arányában osztozni.

[4] Az I. rendű felperes közreműködött az alperes tulajdonába kerülő aszfaltkeverő gép megvásárlásában, annak Magyarországra szállításában és beüzemelésében, az alperes alkalmazottainak a kiválasztásában, szervezte az üzem kialakítását és annak beindítását, segédkezett az engedélyek, a működéshez szükséges berendezések beszerzésében, esetenként a cég telephelyén fizikai munkát is végzett. 2014. augusztus 24. napján megkezdte szabadságvesztés büntetésének végrehajtását, melytől kezdődően ténylegesen munkát az alperesi cégben nem végzett. 2014 decemberétől a II. rendű felperesnek sem volt már saját tevékenysége az alperes működésében.

[5] Az alperes tevékenységének beindításával és megszervezésében betöltött I. rendű felperesi szerep tényleges vagyoni értéke nem állapítható meg.

[6] Az I. rendű felperes a büntetés-végrehajtási intézetből 2015. június 6. napján szabadult; ekkor már nem állt élettársi kapcsolatban F. M.-val, ezért S. A.-t kereste meg azzal, hogy az általa a társaságba befektetett tőke, illetve az elvégzett munka ellenértékét ismerje el oly módon, hogy 100 000 000 forint összegű tartozása áll fenn az alperesnek az ő irányában. E követelés teljesítését S. A. megtagadta. Ezt követően korábbi élettársát, F. M.-t kereste meg ugyanezen célból, aki a cég 25 %-os tulajdonosaként, illetve önálló képviselőre jogosult törvényes képviselőjeként 2015. június 10. napján 'közjegyző neve' ny.-i közjegyző előtt 34.../Ü/.../2015/2. szám alatt közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot tett. Ebben elismerte, hogy az alperesnek mint adósnak az I. rendű felperes mint hitelező felé 2015. június 10. napjáig összesen 100 000 000 forint összegű lejárt tartozása áll fenn, mely magában foglalja az I. rendű felperes által külön szerződések alapján elvégzett aszfaltkeverő üzem kivitelezésének, hatósági engedélyeztetésének munkálatait, az elvégzett üzletkötői díjazást, valamint a piackutatás díjazását és a társaság által megkötött szerződések utáni jutalékok összegét is. A közjegyzői okirat szerinti teljesítési határidő 2015. július 31. napja volt.

[7] 2017. május 25. napján a felperesek között engedményezési szerződés jött létre, amelyben az I. rendű felperes a II. rendű felperesre engedményezte a közjegyzői okiratban meghatározott, alperessel szembeni követelését. Az engedményezési szerződésre tekintettel a közjegyző 2017. május 31. napján kelt végzésével sz alperessel szembeni végrehajtási ügyben a jogutódlást megállapította.

[8] A II. rendű felperes kérelmére 'közjegyző neve' közjegyző 2018. január 17. napján végrehajtási záradékkal látta el a 34.../Ü/.../2015/2. számú közokiratot. Ennek alapján 100 000 000 forint tőke és járulécai behajtására 'bíróági végrehajtó neve' önálló bíróági végrehajtó előtt 0...V..../2018. szám alatt végrehajtás indult az alperessel szemben. A végrehajtás során 2022. március 1. napjáig a végrehajtást kérő II. rendű felperes javára 22 690 723 forint került behajtásra és kifizetésre.

[9] A jelen per alperesének a jelen per felperesei ellen előterjesztett, az I. rendű felperest 100 000 000 forint összegű vállalkozói díjra jogosító szerződések érvénytelenségének megállapítása iránti keresetét a Miskolci Törvényszék 10.P.22.458/2017/62. számú, a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.369/2019/7. számú ítéletével helybenhagyott ítélete – azzal az indokkal, hogy a szerződések létre sem jöttek – elutasította. Ezt követően a Nyíregyházi Törvényszék 12.P.20.579/2020/36. számú ítéletében megállapította, hogy 2014. február 21. és 2015. július 10. között jelen per alperese és az I. rendű felperes között nem jöttek létre olyan szerződések, amelyek alapján az alperesnek a 2015. július 10. napján 'közjegyző neve' közjegyző által kiállított 34.../Ü/.../2015/2. számú, végrehajtási záradékkal ellátott közjegyzői okiratba foglalt 100 000 000 forint összegű lejárt vállalkozói díjtartozása áll fenn az I. rendű felperes felé. A Debreceni Ítéltábla a Pf.II.20.170/2021/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyta. (A továbbiakban mindezek együtt: előzményi perek)

[10] A felperesek a jelen perben előterjesztett keresetükben alaptalan gazdagodás megtérítése címén kérték az alperes kötelezését a II. rendű felperes javára 100 000 000 forint és 2015. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatai, valamint a perköltség megfizetésére. Előadták, hogy az I. rendű felperes ötlete alapján, az ő ismeretei, hozzájárásai, hozzáértése, gazdasági kapcsolatai és ténylegesen kifejtett munkája felhasználásával jött létre a jelentős jövedelmet elérő alperesi gazdasági társaság, amely munkát az I. rendű felperes annak reményében végezte, hogy a cég nyereségéből részesedni fog. Mivel ténylegesen érvényes szerződés az I. rendű felperes és az alperes között az őt

megillető díj tekintetében nem jött létre, ezért az alperes az I. rendű felperes tevékenységével összefüggésben alaptalanul gazdagodott, amelyet a felperesek között létrejött engedményezési szerződés alapján a II. rendű felperes részére kértek megítélni.

[11] Az alperes ellenkérelmében a felperesek keresetének elutasítását és perköltségében történő marasztalásukat kérte. Vitatta, hogy az I. rendű felperes a keresetében megjelölt munkát elvégezte volna. Vitatta a szakértelmét és azt is, hogy korlátlan felhatalmazás alapján intézte volna az alperes ügyeit. Hivatkozott arra is, hogy a II. rendű felperes a végrehajtás során már 22 690 723 forint összegben részesült.

[12] Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 1 600 000 forint perköltséget, megállapította továbbá, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült, állam által előlegezett 1 500 000 forint eljárási illetéket, továbbá 334 000 forint szakértői költséget az állam viseli.

[13] Felhívta, hogy jogerős ítélet folytán már nem volt vitatható a perben, hogy az alperes és az I. rendű felperes között nem jött létre az I. rendű felperes munkájának ellentételezésére vonatkozó szerződés. Alkalmazhatónak találta a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:113. §-ának (1) bekezdése szerinti, az alptalan gazdagodás pénzbeni megtérítésének jogkövetkezményét, mert nem fogadta el azon alperesi állítást, hogy az I. rendű felperes a munkát ingyenesen, mellékszolgáltatásként végezte. Az I. rendű felperes a munkájáért ellenszolgáltatásban kívánt részesülni és az, hogy ezt nem konkrét vállalkozói díjként, hanem részesedés formájában remélte, nem eredményezheti, hogy a tevékenységét ingyenesen végezte volna. A felek között a piaci viszonyok alapulvételével kellett volna elszámolni, azaz meghatározni azt a szolgáltatási ellenértéket, amellyel a felek közötti felborult értékegyensúly helyreáll: az I. rendű felperes által nyújtott szolgáltatás ellenértékének meghatározásakor ezért nem lehetett abból az érvényesen létre sem jött megállapodásból kiindulni, hogy az I. rendű felperes a cég nyereségéből fog az élettársán keresztül részesülni. Ugyanezen oknál fogva az I. rendű felperes szolgáltatása értékének megállapítása olyan ténybeli kérdés volt, amelyet szakértői bizonyítással kellett volna a perben tisztázni. Bár a felperesek jogi képviselője úgy nyilatkozott, hogy tisztában van azzal, hogy a perben az I. rendű felperes által ténylegesen kifejtett munkát és annak értékét kell bizonyítani, könyvszakértő kirendelésére terjesztett elő bizonyítási indítványt, amely alapján lefolytatott bizonyítás ennek megállapítására nem volt alkalmas. Az aggálytalan, a felperesek észrevételeire kellően indokolt, más bizonyítékkal ellentmondásban nem álló könyvszakértői vélemény szerint az alperes és az I. rendű felperes közötti szerződés hiányában, pusztán a társaság eredményéből az I. rendű felperes munkájának ellenértékét megállapítani nem lehet. Ezzel szemben a ténylegesen kifejtett I. rendű felperesi munkát kellett volna vizsgálni, ám a felperesek – noha e bizonyítási érdekükkel tisztában voltak – eltérő jogi álláspontjuk miatt a vonatkozó bizonyítási indítványt nem terjesztették elő. Ezért az I. rendű felperes ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatásának pénzbeli értéke bizonyítatlan maradt.

[14] Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő – azonos tartalmú – fellebbezéseket, kérve annak megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását.

[15] A fellebbezések szerint az elsőfokú bíróság a tényállást iratellenesen állapította meg, és a korábbi jogerős ítéletekben megállapított tényekkel is szembehelyezkedett, ezért kérte a tényállást kiegészíteni, illetve módosítani oly módon, hogy az I. rendű felperes és az alperes között létrejött olyan megállapodás, amely alapján az I. rendű felperes munkát végzett az alperes javára akként, hogy annak ellentételezéseként a nyereségnek a F. M.-ra eső 25 %-os része fogja megilletni. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az alperes mind az ellenkérelmében, mind a perfelvétel során elismerte, hogy az I. rendű felperes munkája

ellenértékeként a társaság nyereségéből 25 % fogja megilletni, így legrosszabb esetben is a könyvszakértő által megállapított nyereség arányos része az I. rendű felperest illeti meg. Ez pedig azzal a következménnyel is járt, hogy nem tett eleget az 1/2010. (VI.28.) PK vélemény 8. pontjában foglalt előírásnak, amely kifejezetten kötelezővé teszi a bíróság számára, hogy a szerződés létre nem jötte esetén gondoskodjék az eredetileg egyenértékű szolgáltatások értékegyensúlyának a fenntartásáról és akadályozza meg bármelyik fél jogalap nélküli gazdagodását. Nem értékelte azt sem, hogy a korábbi perben az alperes maga állította, hogy az I. rendű felperes munkája 2 000 000 forintot ér, melyet hajlandó lett volna kifizetni.

[16] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltségében marasztalását kérte. Vitatta azt a fellebbezési állítást, hogy bármelyik ítélet a hivatkozott megállapodás érvényes létrejöttét megállapította volna; az ítéletek kizárólag azt rögzítették, hogy az I. rendű felperes bízott abban, hogy az akkori élettársán keresztül majd bevételhez fog jutni. Nem volt bizonyított ugyanakkor, hogy az I. rendű felperes fél év alatt működőképes vállalkozást adott volna át, ezzel szemben a társaság nyereséges működése az alkalmas ügyvezetés következménye volt és az nem az I. rendű felperes közreműködésének köszönhető. Téves a felpereseknek azon állítása, hogy a könyvszakértő által megállapított nyereség arányos részére az I. rendű felperes jogosult. E körben figyelembe kellett volna venni, hogy F. M. az osztalékra való jogosultságát megalapozó társasági részesedését már elidegenítette, így az üzletész átruházásának időpontját követően rá tekintettel az I. rendű felperes sem kaphatott osztalékot az alperestől. A felperesek az első fokon eljáró bíróság kioktatása ellenére sem terjesztettek elő bizonyítási indítványt annak igazolására, hogy az I. rendű felperes által a ténylegesen kifejtett munka milyen értékű volt, így az ítélet érdemben is helyes.

[17] Az ítéltábla a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 376. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt megalapozatlannak találta.

[18] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, és azt a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján, helytállóan állapította meg, a jogszabályi rendelkezéseket megfelelően hívta fel és a jogvita elbírálásához helyesen alkalmazta, érdemi döntése jogi érveit az ítéltábla minden részében osztotta.

[19] Csupán a fellebbezésben előadottakra tekintettel mutat rá az ítéltábla a következőkre:

[20] A fellebbezések tévesen hivatkoztak arra, hogy a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.369/2019/7. és Pf.II.20.170/2021/5. számú jogerős ítéleteinek lenne olyan rendelkezése, miszerint a peres felek között létrejött olyan tartalmú megállapodás, amely alapján az I. rendű felperes az alperestől az annak javára végzett tevékenység ellenértékeként jogosult lenne a nyereség F. M.-ra eső 25 %-os részének megfelelő díjazásra és ezt a jelen perben kötelezően figyelembe kellene venni.

[21] A Pp. 360. §-ának (1) bekezdése értelmében a keresettel és az ellenkövetelés fennállta tekintetében érdemben elbírált beszámítással érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalapból származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek – ideértve azok jogutódait is – egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (*anyagi jogerőhatás vagy res iudicata*). Az anyagi jogerő negatív hatása, hogy az adott igényt ismételten más perben vitatni nem lehet, a pozitív hatása, hogy az annak alapját képező ítéleti rendelkezésekhez más bíróságok, hatóságok is kötve vannak, attól eltérő megállapításra nem juthatnak.

[22] Az előzményi perek tárgya az volt, hogy a jelen per felperesei és a jelen per alperese között létrejött-e, illetve érvényesen jött-e létre 100 000 000 forint vállalkozói díj ellenében vállalkozási szerződés. Bár azokban a perekben az I. rendű felperes számos esetben ellentmondóan nyilatkozott, azonban a szerződésnek a megkötését alapvetően azért állította, hogy alátámassza a közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat alapját, arra hivatkozva, hogy az abban foglalt követelés valóságát igazolja, amely szerint az alperes megalakulása és a közjegyzői okirat kiállítása közötti időszakban létrejött (létrejöttek) olyan szerződés(ek), amelyek alapján a nyilatkozat szerint az alperesnek felé 100 000 000 forint összegű lejárt vállalkozói díjtartozása keletkezett. Az eljáró bíróságoknak a kereset érdemi elbírálásához ezt és csak ezt kellett vizsgálniuk; az előzményi perek tárgya a felek között létrejött más szerződés nem volt. Az ítéletek indokolásában kifejtett azon álláspontot, hogy a felek megállapodása csupán arra vonatkozott, hogy az I. rendű felperes aktívan közreműködik a társaság üzemszerű működésének megkezdése érdekében, melynek ellenszolgáltatásaként akkori élettársa, F. M. útján a neki juttatott 25 %-os üzletrész alapján a nyereségből részesedett volna, a kereset tárgyává tett vállalkozási szerződés létrejöttének kizártságát igazoló tényként hívták fel, ezzel azonban a vállalkozási szerződéstől eltérő más szerződés érvényes létrejötte tekintetében – hiszen a perbe vitt jog nem ehhez kapcsolódott – anyagi jogerőhatás nem keletkezhetett. Mindezzel együtt, az anyagi jogerőhatástól függetlenül, a fellebbezések egyébként is tévesen értékelték az előzményi perekben hozott ítéletek indokait: ezzel szemben ugyanis az eljáró bíróságok éppen bármilyen, az I. rendű felperes tevékenységét érintő ellenszolgáltatásra vonatkozó megállapodás hiányát vezették le az I. rendű felperes ellentmondó nyilatkozatai alapján (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.369/2019/7. számú ítélet 10. oldal).

[23] A vállalkozási szerződéstől eltérő más megállapodás megkötésére hivatkozásnak azonban a fellebbezés elbírálása során jelentősége a következők szerint egyébként sem volt:

[24] A Pp. 170. §-a (2) bekezdésének b) pontja szerint a keresetlevél kötelező tartalma a jogi minősítés útján megtett jogállítást, azon anyagi jogi jogszabályi rendelkezés, amely az igény támasztására feljogosít. A Pp. 342. §-ának (3) bekezdése értelmében a bíróság a fél által előadott jogcímhez kötött, nem dönthet a kereset szerinti kérelemnek megfelelően olyan jogalapon, amely eltérő a fél jogállítástól. A Pp. 7. §-a (1) bekezdésének 12. pont a) alpontja alapján a korábbtól eltérő vagy további érvényesíteni kívánt jog állítása keresetváltoztatás, melynek a perfelvételi szakot követően már csak a Pp. 215. §-a szerint, kivételesen van helye.

[25] A felperesek a keresetükben még azon az alapon kérték az alperes kötelezését az előzményi perekben hozott jogerős ítéletek szerint létre sem jött vállalkozási szerződés alapján érvényesíteni kívánt vállalkozói díjjal azonos összegű gazdagodás megfizetésére, hogy ténylegesen érvényes szerződés az I. rendű felperes és az alperes között az őt megillető díj tekintetében nem jött létre, azonban az I. rendű felperes kifejtett munkája felhasználásával jött létre az alperes, amely így a munka ellenértékével alaptalanul gazdagodott. A megjelölt jogalap, a Ptk. 6:113. §-ának (1) bekezdése az érvénytelen szerződés – amelyet az elsőfokú ítélet vonatkoztatott a létre sem jött szerződésre is – jogkövetkezménye, amely szerint ha a szerződés nem nyilvánítható érvényessé, és a szerződéskötés előtt fennállt helyzetet természetben nem lehet visszaállítani, a bíróság elrendeli az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás ellenértékének pénzbeni megtérítését. Ez a hivatkozás feltételez egy joghatás kiváltására alkalmatlan szerződést, amelyet a felperesek a korábbi jogerős ítéletek által létre nem jötnék meghatározott, 100 000 000 forint vállalkozói díjat megállapító vállalkozási szerződésben jelöltek meg. Ehhez képest a fellebbezés új hivatkozása volt, hogy ha a vállalkozási szerződés nem is, de olyan tartalmú megállapodás létrejött a felek között, amely

szerint a munka ellentételezéseként az I. rendű felperest a nyereségnek a F. M.-ra eső 25 %-os része fogja megilletni. Ez a hivatkozás viszont nem az érvénytelenség jogkövetkezményeként az alaptalan gazdagodás megtérítését, hanem érvényesen létrejött szerződésből eredő kötelezettség teljesítését teszi a per tárgyává, a keresethez képest más jogot állít. Ezen új jogállítás a Pp. 7. §-a (1) bekezdésének 12. pont a) alpontja szerinti keresetváltogatás, amely a Pp. 373. §-ának (1) bekezdésébe ütközik. Az ítéltábla ezért ezt a fellebbezési hivatkozást érdemben a perben már nem vizsgálhatta.

[26] Az előzményi és a jelen perekben rendelkezésre álló adatokból csak olyan következtetést lehetett levonni, hogy az I. és a II. rendű felperes, valamint M. I. üzleti vállalkozás indításában állapodtak meg, de nem határozták meg az I. rendű felperes az alperes alapításában és beindításában végzett munkájának ellenszolgáltatását, mert abban bíztak, hogy a társaság nyereségesen fog működni, amely nyereségből az I. rendű felperes F. M.-n keresztül majd részesülni fog. Mindezek alapján abban is helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű felperest megillető díjazást nem a társaság nyeresége, hanem az elvégzett munka értékének a meghatározása alapján lehetett volna meghatározni. Arra is helytállóan következtetett, hogy a Pp. 300. §-ának (1) bekezdése szerint ennek megítéléséhez különleges szakértelem szükséges, ezért nem lett volna mellőzhető a kereset alaposágához megfelelő kompetenciával rendelkező szakértő alkalmazása. A helytálló anyagi pervezetés melletti tájékoztatás ellenére az erre irányuló indítvány hiányában a bizonyítatlanság következményét a felperesek viselik. Mivel pedig az I. rendű felperes tevékenységének értékét így megállapítani nem lehetett, a kereset eredményre nem vezethetett.

[27] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján, annak helyes indokai folytán, helybenhagyta.

[28] A felperesek fellebbezése nem volt eredményes, ezért a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla az alperes javára a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.32.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2), (5) és (6) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján meghatározott, az ügy tárgyára és a fellebbezés tartalmára tekintettel indokolt jogi képviseleti tevékenységre figyelemmel meghatározott összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

[29] A le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése szerinti összegű fellebbezési illeték a felperesek személyes költségmentessége folytán a Pp. 95. §-a (1) bekezdésének c) pontja és 102. §-ának (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Debrecen, 2022. október 4.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró